

ברוכים הבאים לנאק טסלי. מזג האוויר: נוח האוכלוסייה: 2 פלוס כלבה

כאן, בחבל הארץ הפראי בחלק הכי מרוחק של בריטיש קולומביה, בחר דורון אראל, הישראלי הראשון שטיפס על האוורסט, לבנות לעצמו ממלכה קטנה. רענן שקד זכה להתארח בגן העדן המבודד ושמע מאראל על "שכר הדירה" המגוחך שהוא משלם, מדוע מי המקלחת תלויים בדובים, ועל החשש שבסופו של דבר הוא פשוט בנה לעצמו כלא מאוד יפה

רענן שקד צילום: דורון אראל

רובינזון קרוזו
יהודי בהררי
קנדה. אראל
בנאק טסלי

אולי זה לא בסדר, האופן שבו דורון אראל, גבר בן 65, חי, גם עכשיו, את חלומות הילדות הב-סיסיים ביותר של רובנו. אולי זה מרשים, אולי מקסים, אולי אינפנטילי ומיותר. תחליטו לבד. תגידו "לא מקנא בו". תרגישו טוב יותר.

רק שבסוף, אם השנים הרלוונטיות לילדותכם הכ-תיבו חלומות על הרפתקאות, על הרים נישאים, על איים רחוקים, על חיים בתוך טבע אינסופי, מוקפים בפסגות, נחלים, נהרות, בקתות עץ, צבאים ירידותיים וכל יתר האימג'ים שדיסני והערוץ הראשון הצליחו לדרוס לתודעתנו התמימה בחמש וחצי אחר הצהריים - ואז גדלתם והתבגרתם, שירתם והשתחררתם, הל-כתם לעבודה ומעולם בעצם לא חזרתם - דורון אראל פשוט התפצל מהשיירה בשלב מוקדם והלך לחיות את החיים ההם.

אולי זה לא סביר. אולי מעורר קנאה. אולי גיחוך. אולי פטור גורף מסוג "אני לא הייתי יכול לחיות ככה". באמת שלא הייתי. אבל אולי כן. עובדה שלמשך שלושה ימים יכולתי. בקלות.

אני מגיע לנאק טסלי, המעינאי הזה שאראל רכש (למעשה חבר מממשלת קנדה במחיר של "מחסן בירור-חם", כהגדרתו) בחלק הכי מרוחק האפשרי של בריטיש קולומביה, בדרך היחידה שבה אפשר להגיע לשם: מטוס קל שממריא מהמקום האחרון שאליז מתפתל הכביש הצר - אגם נימפו - ונחת כעבור כחצי שעת טיסה על האגם של נאק טסלי. זו דרך הגישה הבלע-דית, אלא אם תעדיפו להכות לחורף ולנסות לפלס דרך לא סלולה באמצעות אופנוע שלג.

אראל, אשתו הקנדייה, שני מתנדבים וכלבת הג'ק ראסל האנגרטיית שלו טשה מחכים לי על המזח. אני בקושי מבחין בהם; אני עסוק בהתפעלות - מילה נדר-שה, אולי יותר התפעמות, אולי סתם פליאה - מהאופן הכמעט ארץ-עוצי שבו הגעתי, דרך השמיים, לממלכת חלומות הילדות הזאת.

המקום - שכאמור, אין אליו כל כביש גישה - נמצא על גדת נהר ענקי, צלול, יפהפה, שכמה איים קטנים פזורים בתוכו, ומולו יערות אינסופיים של עצים מחט-ניים דקים וגבוהים, ויריעה ענקית של שמיים תכולים נמתחת כמו תפאורת אולפן היפר-ריאליסטית מעל-נו, עם שמש צהובה אבל מחממת ללא יותר מ-15°16 מעלות, כך שפשוט נעים. וממול - שבע בקתות העץ המשתרעות בין גשרי העץ המחברים ביניהן, בממלכה הפרטית שהקים אראל, שבמרכזה בקתת המטבח והאירוח המרכזית שממנה בוקע גם חיבור האינטרנט היציב כל עוד אתם בסביבתה.

אין שכנים. לא ייתכנו. נאק טסלי - הנקודה הס-פציפית הזאת - משתרע על פני עשרה דונם בלבד, אבל מוקף ב-1,700 קילומטר נוספים של יערות, הרים ואגמים שאיש מלבד ההתנחלות הקטנה של אראל לא מתגורר בהם. זה ריחוק מופלג, בלתי נתפס כמעט, מכל ציוויליזציה מלבד זו שאראל מסוגל ובוחר לספק לכם.

הם לוקחים אותי לבקתה שלי, שהמיטה בה ניצבת ליד חלון ענקי שמסגרת את הפוסטר האינסטגרמי המושלם; מדרגות עץ רחבות יורדות אל האגם הצלול. השמיים והשמש תופסים את מקומם האופטימלי בתוך הפריים. כל האירוע פשוט דמיוני מדי, שייך לסדרות

"אתה שולח הזמנה לסופר שנמצא 300 ק"מ מכאן. פעמיים בשבוע יוצאת משם משאית שמביאה את הקניות למקום שממנו ממריאים אלינו, ובטיסה הבאה שנכנסת - האספיקה הזאת מגיעה. כך שאם אתה רוצה עגבייה על השולחן, אתה צריך לחשוב עליה בערך עשרה ימים קודם"

אפל+ על הבתים במקומות היפים בעולם, או לסרטים של נשיונל ג'יאוגרפיק או לכל פיסה מוסרטת אחרת שאף אדם סטנדרטי - בוודאי ישראלי - לא אמור פשוט לעבור לחיות בתוכה. אבל הנה, אני פה. זו המיטה שלי לימים הקרובים, בבקתה הצורית שלי לימים הקרובים, בתוך פיסת הנוף הלא-סבירה, המרוחקת מכל דבר אחר בעולם שאתם נוהגים, במקרה הטוב, לרמיין או לפנטז, וע-כשיו היא מקיפה אותי כמו איזו חוויה אימריסיבית של מציאות רבודה.

רק שזו מציאות מציאותית, כמעט צפויה במקרה של אראל - הישראלי שלקח על עצמו את המשימה המופרכת ללכת רחוק יותר מכל ישראלי אחר לפניו, ואלוהים יודע שישראלים הם בכל מקום, אבל אראל תמיד היה כמה מאות או אלפי קילומטר לפניהם. ב-92' הפך לישראלי הראשון שהעפיל לפסגת האוורסט, וב-2000 הפך לישראלי הראשון שכבש את שבע הפס-גות (הפסגה הגבוהה ביותר בכל אחת משבע היבשות). משבר אמצע החיים של מי שמעולם לא עצר באמ-יצע הביא אותו - נשוי, וכבר עם שלושה ילדים - לה-בנה שגם בשלב נטיעת היתד הקבועה הוא יהיה מוכרח ללכת רחוק יותר. כמעט שבע שנים חיפש את הנקודה. "הבנתי שאני מחפש מקום שיהיה מאוד יפה ומאוד מבודד. אשתי אומרת שידעה מההתחלה שאני אחפש ואמצא את המקום שהכי קשה להגיע אליו".

איפה גריתם קודם?
"בגבעת ניל".

במבט ראשון, הוא לא מה שהייתם מצפים. לא איש גדול, לא גבר אלפא, לא שרירן שעשוי להיתלות בפלג גוף עליון חשוף על בולדרים פוטוגניים ובלתי אפשר-יים. לא; אראל הוא אשכנזי במיטב שנותיו, קל יותר לדמיין אותו מדריך טיול מאורגן באירופה הקלאסית -

לפחות עד לרגע שבו אתם מצטרפים אליו לסיור של כמה שעות ביער ובנהר סביב נאק טסלי; או מתברר שהוא עדיין, בקלות, בכושר טוב הברבה מכפי שאתם הבאתם מהבית, מי שמסוגל לפ-תוח מבצעים בהליכה בכל תנאי שטח ולהשאיר לכם - אם רק יבחר - אבק. לרוב הוא בוחר להתחשב. שומר על קצב הליכה אחיד, יציב, וישמח לדבר איתכם בדרך על כל דבר שבעולם במלוא הנינוחות - רק בלי עודף עצירות בבקשה.

אין לו צורך ללכת בשביל שמישהו הלך בו או סימן לפניו, מרחקים ואתגרים לא מרתיעים אותו, הניסיון העצום שלו ניכר, לצד ההבנה הבוגרת שבסוף, שום דבר לא דרמטי יותר מהדרמה שתבחרו לעשות ממנו. הוא חי בטבע כבעל בית וכשותף שווה זכויות וחז-רות, והטיולים איתו באזור נאק טסלי הם התחברות מחודשת, אחרי עשרות שנים, לטבע בכמה ממופעיו המלכותיים.

הסיפור שלו שגרתי ונדיר בוזמנית. בן לניצולי שואה מגבעתיים, אראל מעולם לא היה המועמד הט-בעי להגיע למחצית השנייה של חייו כשהוא רובינזון קרוזו יהודי בהררי קנדה, אבל עוד בחדר הניעורים שלו תלה - אפילו מבלי שידע להסביר לעצמו למה - צי-לומים של ההרים הגבוהים בעולם. "די ידעתי שאני לא הולך לחיות חיים נורמטיביים", הוא אומר. "היה לי עניין גדול בטבע, הרים, מקומות שאף פעם לא נחש-פתי אליהם".

הוא שירת כלוחם בסירת מטכ"ל, וזמן קצר אחרי השחרור יצא לחמש שנות טיפוס באירופה, בהימלאיה הנפאלית ובאלסקה. טיפס עם בכירי המטפסים בעולם, הצטרף למשלחות, עלה וירד וכמעט הרג את עצמו בכמה הזדמנויות, והאוורסט פשוט חיכה שם, רחוק מלהיות כבוש כפי שהוא כיום.

הסטטיסטיקות בשנים ההן היו עדיין מאימות, הע-פלה לפסגה הסתיימה לא פעם במוות או נכות, אבל

צילומים: באדיבות דורון אראל

צילומים: באדיבות דודן ארון

אראל הצטרף למשלחת בינלאומית של 18 מטפסים בראשות מטפס ניוזילנדי בכיר, וביום ההעפלה לפסגה יצא לדרך באחת בלילה, ובעשר וחצי בבוקר, בגיל 33, היה לישראלי הראשון בגובה 8,848 מטר - פסגת ההר - אחרי מה שיתאר בהמשך כמסע מפרך, איטי, מייסר, קפוא, מתיש פיזית ונפשית, בחלקו פשוט זחי לת גחון נגד הרוח. "כל מה שאתה רוצה זה לגמור את המסלול כמה שיותר מהר, ולחזור הביתה".

החוויה פירסמה אותו, אבל גם הבהירה לו את גבור לוח הגורר של הגשמת חלומות. הוא כתב אז ש"נסעתי להגשים חלום והייתי בטוח שהוא יהפוך את חיי, אבל עליתי למעלה, ירדתי, ולא קרה כלום... אפילו להגיע לפסגה לא היה רגע של ניצחון, כי ידוע שרוב התאונות קורות בדרך למטה. אז אתה מגיע לשם, עומד דקה, ואז מתחיל קרב ההימל-טות מול ההר... פשוט לא מרגישים כלום".

ואחרי כל האנטי-קליימקס הזה, המש-כת לטפס.

"אני מפתח מאנשים, עם הטבע אני מסתדר טוב יותר". אראל על רקע נופי האי

"אני חושב שזה מה שמגלה כל מי שמגשים חלום. אנחנו רצים אחרי משהו שנרמזה לנו שהוא גיימס צייג'ר, אבל אני חנו חוזרים משם אותם אנשים, עם עוד חוויה מאחורינו. הבעיה היא לא עם החלום הראשון, אלא עם החלום השני והשלישי, אם עדיין יש לנו כוחות לדרוך אחריהם כשאנחנו כבר יודעים שהם לא ישנו את חיינו".

ההבנה הזו לא עצרה אותו מלהמשיך בטיפוס. הפחד מחיים נורמטיביים נותר חזק ממנו. "אני חושב שהי געתי לחיים האלה דווקא בגלל היותי דור שני לני צולי שואה", הוא אומר. "הבן של ק. צטניק היה צייד כרישים, ואני ברחתי להרים. ככל שזה יישמע מוזר, אני חושב שאני בחור זהיר ותמיד הסתכלתי על ההרים גם מתוך פחד, ולפעמים נדמה לי שהפחד היה אחת המקפצות שלי לחיות חיים כאלה. אמא שלי הייתה סופר-חרדתית, ולי לא הייתה הרבה ברירה: או לתת לפחד לרמוס אותי, או לעשות דברים למרות הפחד. ואני מפתח מאנשים, עם הטבע אני מסתדר טוב יותר. חוץ מזה, אנחנו חיים פעם אחת, רצייתי לעשות משהו גדול מהחיים, והיה משהו במרחבים".

אבל בסוף אתה מוצא את עצמך זוחל על ארבע בדרך לאיזו פסגה בכפור בלתי נסבל. לא כיה. "לא, ממש לא. אבל רץ מרתון נהנה לקום כל יום בארבע בבוקר ולהתחיל לרוץ עשרות קילומטרים? אני חושב שהרבה פעמים המאבק בהרים היה מבחינתי מאבק נגד כל מי שאני; אני לא אוהב שקר לי, לא אוהב לקום מוקדם בבוקר ולא אוהב לעבוד קשה - אז זה סוג של דווקא. דווקא אני אנצח את החולשות שלי. זיהיתי את החולשות האלה - שהפחדנות במרכזן - והלכתי נגדן".

יכולת פשוט, אתה יודע, למצוא לעצמך גיב. "ככל שהתקדמתי עם החיים האלה, אני חושב שאיבדתי את היכולת להחזיק ג'וב. אולי הייתה לי יכולת כזאת בהתחלה, אבל אחרי שאתה מתגלגל שנים, היא הולכת לאיבוד. אני זוכר שהסתובבתי בעולם רצוף כמה שנים, ובאתי מדי פעם לבקר בארץ, והייתי אומר לעצמי: מה האנשים האלה עושים? קמים בבוקר, הולכים לעבודה וחוזרים בערב? לא מתוך זלזול או התנשאות - מתוך איזושהו חוסר חיבור לזה. הג'וב היחיד שהצלחתי להחזיק בו היו שלוש עונות שבהן עבדתי כרייג שרימפס באלסקה, במקום נורא יפה. ולמרותי גם לבנות גגות רעפים, כי חיפשתי פתרונות פרנסתיים איך להיות בעל משפחה ולנהל חיים של קם בבוקר, הולך, מטפס על הר וחוזר אחרי חודש".

הוא לא האט עד שחייך, והעולם עצמו, התחילו לה שתנות בהדרגה, וגם טיפוס על האוורסט הפך לסוג של אתגר רשתות חברתיות. "גם אם מתיים מזה, זה איכשהו הפך לספורט עממי", הוא אומר. "ראיתי את התהליך הזה קורה בהמון מקומות, ואת ניצול היתר של המקומות. חבל לי לראות מקום כמו נפאל, שלפני 30 שנה יכולת לעשות שם טראק ולהרגיש שאתה מסתור לבד בהרים, והיום זה עם מאות אנשים אחרים. אני

"אני חושב שהרבה פעמים המאבק בהרים היה מבחינתי מאבק נגד כל מי שאני; אני לא אוהב שקר לי, לא אוהב לקום מוקדם בבוקר ולא אוהב לעבוד קשה - אז זה סוג של דווקא. זיהיתי את החולשות שלי - והלכתי נגדן"

לא תקוע באיזו סיביר, אבל גם יש פה wilderness אמיתי, אזורים נרחבים שלא גרים בהם", הוא אומר. בגיל 52 מצא את נאק טסלי, מאוכלס על ידי בריי טית קשוחה בשם כריס צייקובסקי שהתגוררה בו במשך 22 שנה בתנאים בסיסיים לגמרי, כולל סחי-בת מים בדליים מהאגם ועשיית צרכים בכור ביער. "שילמנו לגברת כמה עשרות אלפי דולרים שביקשה כדי לצאת מפה, ולממשלת בריטיש קולומביה אנחי נו משלמים 3,000-4,000 דולר לשנה בעבור החכירה והביטוח", הוא אומר, "ובתמורה אנחנו צריכים לעשות משהו לטובת הציבור - זה יכול להיות גם מוזיאון, אבל יותר הגיוני לארח כאן".

רק שהמקום שקיבל היה רחוק מכל פינוק. הנופים אולי שייכים למחלקת "הלוטוס הלבן", אבל נתוני הפתיחה היו רחוקים, שלא לומר מנותקים, מכל ריוורט חלומי או תשתיות. זמן קצר אחרי שעבר למקום, אראל הבין מה ניצב בפניו. "כשהחלתי ללכת על זה באתי עם חששות שאחרי שבועיים אתפוס את הראש ואגיד לעצמי: וואלה, סידרתי לעצמי איזושהו בית כלא. נורא יפה, אבל כלא. אני לא הטיפוס שמספיק לו לפתוח חלון ולהגיד, וואו, כמה יפה כאן, או לשבת ולכתוב שירה. אבל מהר מאוד הבנתי שהמקום הזה העיר אותי לגמרי מחדש מבחינת אנרגיות ועשייה".

בעיקר כי צריך היה להתחיל לבנות אותו, משלב הקמת הבקתות ועד אינטרנט, ואראל מצא את עצמו - יחד עם המשפחה - מייצר את רוטינות האי הבודד שלו בסיוע מטוסים ים זעיר, שמגיע לנאק טסלי פעמיים בשבוע ולא מסוגל לסחוב יותר מדי. טסתי בדבר הזה לכאן. זה פוטוגני כפי שזה מפחיד; הדבר הוא בהחלט קליפת אגוז שמשיטה בשמיים חור לפת, בשיא האירוע, מעל מפלי הונלן העצומים בגור בהם. האדם הסביר יחצה את זמנו באוויר בין השתאות לבין המחשבה על האפשרות שמנוע המטוס המטרטת נמרצות יחליט לצאת לפגרה דווקא עכשיו. הנחיתה לבסוף, על האגם בנאק טסלי, רכה כל כך עד שאין כמעט דרך להרגיש בה, וכולה הקלה.

איך מתחילים בכלל לארגן במקום כזה חשמל ומים זורמים?
"חשמל זה פשוט; יש לנו כיום 60-50 קולטים סול-ריים ובנק של בטריות. מובן שאתה יכול לפתור את זה עם גנרטור, אבל לא כל כך בא לנו גנרטור שיטרטר פה

לא רוצה להגיד ש'פעם זה היה משהו והיום כולם רצים לזה', זה נשמע זקן, אבל טוב שעשיתי את זה אז. זה לא משמח לראות תמונות של 400 איש עומדים בפקק תנועה מתחת לפסגת האוורסט, כי אתה אומר: רגע, כל המהות של זה כבר לא קיימת. אם טיפוס הרים זה טבע ומרחבים ופתאום אתה עומד שם עם עוד מאות אנשים, משהו מאוד מהותי נעלם".

תוסיפו לזה את ירידת מפלס ההתרגשות והרא-שוניות שהגיל הביא, ותקבלו את אראל ניגש בהיסוס לחלק השני של חייו. "באמצע שנות ה-40 שלי, ההרים כבר נראו לי עוד מאותו דבר", הוא זוכר. "כת-בתי גם המון ב'דיעות' על המסעות, הרגשתי שאני כותב שוב ושוב את אותה כתבה, רק השם וגובה ההר משתנים, והתחלתי להרגיש קצת לא רלוונטי. עוד הר, ואתה הולך וחוזר והמוטיבציה והכוחות קטנים יותר, וכבר לא הייתי מוכן לקחת על עצמי את אותם סיכור-נים, והיפשתי לעצמי חיים שניים. שאלתי את עצמי האם בכלל קיים משהו שיחזיר לי את אותן אנרגיות ומוטיבציה. לא הייתי בטוח שקיים משהו כזה. בסוף הבנתי שאני רוצה לתקוע שורש בהרים, לא רק להיות מבקר לרגע. הבנתי שזה לא יהיה בגבעתיים".

נאק טסלי נבחר אחרי מסעות חיפוש ממושכים. "חיפשתי באזור המאוד גדול של פאסיפיק נורת' ווסט - בין אלסקה, יוקון ובריטיש קולומביה, שמצד אחד זו ציוויליזציה כי יש מאחוריה את ארה"ב או קנדה ואתה

לא לשכוח שכאן חתיה

מִוֹדַעַה

שתעשה הרבה רעש

צילומים: תמונת חשבון האינסטרם של אסתר סגל

צילומים: באדיבות דודון אראל

“ידעתי שלא אחיה חיים נורמטיביים” מעביל לאוורסט

כל היום בשקט הזה. לגבי מים, הבן שלי סלע אירגן צינור של קילומטר שמגיע מהנחל, ויש לנו כמעט 20 מטר גובה הפרש אז המים מגיעים בגרביטציה ומספיקים לכל – ברי זים ומקלחות. כל מים שמקיפים אותנו, אתה יכול להתכופף ולשתות. הבעיה היא כמובן שאין פה חברת חשמל ואין מקורות, וכל תקלה שקורית, אתה צריך לרוץ ולטפל בה. גילינו למשל שהרובים אוהבים לברוק את צינור המים בנשיכות קטנות, אז לפעמים אתה קם בבוקר ומגלה שאין מים ומתחיל לרוץ לאורך הצינור רק כדי לגלות שאיזה דוב לעס אותנו. אבל זה חלק מהיומיום פה.”

בעצם אתה יכול להביא לבאן רק מה שנכנס במזוזה יב, לא?
“נכון. אתה שופט מה אתה קונה לפי מה שנכנס ברלת המטוס. ממדי הדלת זה מה שאתה יכול להכניס, ובצורה מזורה הבאנו לפה שני פריזורים, מקרר, מדיח כלים ומכונת כביסה, ואנחנו גם מצליחים להריץ את כל אלה על אנרגיה סולרית.”

מה לגבי אספקת מצרכים?
“יש פה שרשרת אספקה לא פשוטה; אתה רוצה סופר – אתה שולח הזמנה לסופר שנמצא 300 ק”מ מכאן. פעמיים בשבוע יוצאת משם משאית שמביאה את הקניות למקום שממנו ממריאים אלינו באגם ניי מפו, ובטיסה הבאה שנכנסת – האספקה הזאת מגיעה. כך שאם אתה רוצה עגבנייה על השולחן, אתה צריך לחשוב עליה בערך עשרה ימים קודם.”

איך בונים את הבקתות?
“קמים בבוקר עם שיר בלב ומסור שרשרת, והולכים להוריד עצים. גוררים אותם על האגם – אין בעיה להשיט אותם במים, החוכמה היא כמובן להפיל אותם קרוב למים – ואז פורסים אותם ובונים בקתות. בכל זמן נתון יש לנו ארבעה-חמישה מתנדבים שעוזרים בכל, כשהגרות והבנייה זה משהו שאני מוביל, וסלע אחראי לחשמל ומים.”

בנגרייה שהקים לעצמו בפאתי השטח, אראל מבצע בעצמו את כל עבודות חיתוך והכנת העצים, ובמהלך הקמת הבקתות הם משתמשים בחומרי איטום בסיסיים ובצמר סלעים שמוטס לכאן. כל בקתת אירוח מאובזרת במקלחת פרטית, אח מחממת ושירותי קומי פוסט צמודים, “צינורות הביוב עוד לא הגיעו לכאן, אז אין לאן לשלוח את המטען.”

כן, גם במצבו הנוכחי, המפותח והמאובזר בתשתיות, נאק טסלי לא מנסה או מעוניין להיות חוויית ריזורט מפנקת, ומשאיר את אורחיו בין לבין מצד אחד, המקום החלומי והשקט בעולם, פלוס ג'קווי לוהט מעל האגם – שגם אותו בנו בעצמם – פלוס שתי ארוחות טובות ביום במטבח המרכזי (הם מע-

אפשר לקנא רענן שקד בנאק טסלי

“מקומות יפים יש בעולם המון. האלפים יפהפיים. השאלה מה החוויה שאתה עובר שם – אם אתה עובר אותה עם עוד מאות או אלפי אנשים, או שאתה עומד פה על איזו פסגה ואומר: 360 מעלות סביבי אין כלום ואף אחד”

סיקים טבח בכל זמן נתון, פלוס כל הטוילים וההפיגות האפשריים במרחב האינסופי, פלוס דוכים פוטנציאליים (הם לא מחפשים לצוד אותנו, אתה רק צריך ללמוד לא להפתיע אותם). מינוס ניאגרה בשירותים. כלומר, אחרי כל שימוש בהם עדיין תצטרך להשליך פנימה שלוש כפות גדולות מתוך דלי הקומפוסט הסמוך ולתת לו לעשות את העבודה. כל זה הופך את ההשייה בנאק טסלי לאירוע שאין בו דבר מהסינתטיות, המסחור או השירותיות המופרזות של רובם המכריע של המקומות האינסטגרמיים הלוהטים. “אני באמת יכול להציע פה לאנשים את מה שאני רואה כחוויה אמיתית בטבע”, אראל מבהיר. “מקומות יפים יש בעולם המון. האלפים יפהפיים. השאלה מה החוויה שאתה עובר שם – אם אתה עובר אותה עם עוד מאות או אלפי אנשים, או שאתה עומד פה על איזו פסגה ואומר: 360 מעלות סביבי אין כלום ואף אחד. אני כבר 13 שנה פה, וזה עדיין מרגש אותי ונותן לי משמעות.”

כמה היית רוצה ולא רוצה שייסלל כביש למקום הזה?
“חריממעית לא. נכון שלפעמים היינו מתיים לצאת החוצה להביא אספקה שאנחנו צריכים, אבל חלק מאוד גדול מהקסם של המקום זה הבידוד שלו והעבודה שהדרך היחידה להיכנס ולצאת זה עם מטוס ים. ממש לא הייתי רוצה שפתאום תופיע לי פה מכרזי נית עם כמה אורחים.”

עם שבע בקתות בלבד – רק ארבע מהן נועדו לאירוח, ועוד אחת צפה על המים ובה מתגוררים אראל ואשתו, תושבי הקבע היחידים באי (עכשיו אנחנו חרשים על סאונה צפה) – תכולת המקום ממילא מוגבלת, והוא מופעל לאירוח רק בחודשי הקיץ הנעימים, שבהם האגם, ובכך, עדיין קר מאוד אבל ניתן לשחייה אם תתעקש (תתעקש). זה בריא, ואפשר לזנק ממנו היישר לג'קווי החם).

אנשים הולמים לעזוב הכל ולעבור למקום כזה, אבל רובם לא באמת יעמדו בזה.
“אם זה בטווח החלומות שלך, זה אפשרי. למי מתאים לקום בגיל 45 ולהגיד ‘אני רוצה לרוץ מרתון’? פתאום הוא רץ מרתון וזה נראה לו הגיוני. וכשאתה עושה את זה – תראה איזה יופי. הקשיים פה באמת קלים יותר נפשית להתעסקות. זה אם הגיעו או לא הגיעו עגבניות; זה לא מה יעשו האיראנים מחר.”

מזן הסתם היו לך פה גם קשיים.
“היו שתי עונות קשות של שריפות יער, ועדיין יש. ב-2018 נחת פה מסוק עם השוטר המקומי וצו פיינוי, היינו צריכים לפנות את כל האורחים, אבל מותר היה לך להישאר ולנסות להציל את המקום שלך. נותרנו פה חמישה אנשים, לא התפנינו, יש לנו פה באגם כמה איים, שמנו עליהם ציוד חירום ואוהלים והכנו את הסירות לבריחה, במשך שבועיים היה כל כך הרבה עשן שלא יכולנו לראות את הצד השני של האגם, וגיצים עפו. במשך שבועיים שמנו ממטרות על כל הבקתות והרטבנו הכל, ללא הפסקה. זה היה מאוד קשה ומלחיץ.”

כיום הוא עדיין יוצא להרים – לפחות הסמוכים – על בסיס קבוע. “אני לא צריך לטפס כיום על האוורסט בשביל להשיב את המפלצת.”
לישראל אתה הוור?
“בחורפים אני יותר בארץ. לא נטשתי.”

מה אתה רואה כשאתה הוור?
“שחור בעיניים. אני נורא פסימי לגבי הארץ. אני חושב שהקנאים הולכים לשרוף גם את הבית השלישי. הרבה פעמים שאלתי את עצמי על מה דיברו במשפחות של הוריי בשנות ה-30 סביב השולחן. איך מתמודדים במצב שאתה חושב שמהו מאוד לא טוב קורה, וכשנרמה לך שהעתידי לגמרי שחור. אני משתדל לרבר על זה עם הילדים שלי, אבל שניים מהם עדיין גרים בישראל. לא הגעתי לקנדה במחשבה שאני בורח מהארץ כי היא הולכת להיות מושמרת, אבל זה בהחלט ברקע ומעלינו.”

אתה בוועס?
“אני ברמת אמוציות נוראית. אני מחובר לארץ בכל נימי נפשי, גדלתי בה, היו לי אחלה ילדות ונעורים שם, אני אוהב את המדינה הזו, הקרבת לי מענה, שירתתי בסירת מטכ"ל ועשיתי מילואים עד שנות ה-40 שלי. זה הבית שלי, ואני ישראלי לא פחות מכל פשיסט ימני. אז יש בי כעס ועצב וועס, בהחלט. אני מרגיש קרוע מהמדינה שיקרה לי, וכשאני רואה לאיפה היא הולכת, ליבי דואב.”

הלבנת להפגנות מהאזה?
“כן. לא מתוך אמונה שזה הולך לשנות משהו. אני חושב שבסוף כל אחד מקבל את מה שמגיע לו; לדוסים מגיע פוטיץ, לעזתים מגיע סינוואר, ולנו מגיע מה שיש לנו – זה מה שרוב העם רוצה, מה לעשות.”

איפה תגמור?
“איפה שילדיי ונכדיי יהיו, שם אשה יותר. אבל אם הייתי היום איש צעיר שושאל את עצמו איפה לחיות ולגדל ילדים, אני חושב שהייתי בורח מהארץ.”

בדיעבד, היית עושה משהו אחרת בחיים?
“יש לי כמה הרים שאני מצטער שלא טיפסתי עליהם ואני יודע שכבר לא אטפס עליהם. אבל דברים גדולים באמת, אני לא חושב שהייתי משנה. בסך הכל הצליח לי. לקחתי כמה החלטות נכונות בזמן והיה לי הרבה מזל והן הצליחו לי. עם קצת פחות מזל, הייתי מת.” x

raanan@y-i.co.il